

LORANT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLA-
MOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:

Benedek Elek

40 Biblioteka Universității din Cluj

apld.

Cluj

6. évf.
1927.
1. 10.

A szigeti veszedelemből

IRTA: ZRINYI MIKLÓS

Mindenfelől ránk néz a nagy keresztyénség,
Mi vitéz kezünkön van minden reménység:
Soha még mi reánk nem jutott szégyenség:
Azért rakva hírünkkel föld, tenger és ég.

Mostan megnevelnünk kell a mi hírünket.
Avagy tisztességgel végeznünk éllünket,
El nem rontja idő cselekedetünket,
Valamig világ lesz és lát ember eget.

Az is minékünk nagy tisztességünkre van.
Hogy maga ellenségünk szultán Szolimán:
Kit ha mi meggyóztunk mint reménységünk van
Világbiró császárt meggyóztunk a harcban.

Harcolnunk pediglen nem akármű okért
Kell, hanem keresztyén szerelmes hazánkért,
Urunkért, feleségünkért, gyermekeinkért,
Magunk tisztességéért, életünkért.

Előbb lássa pogány eb testünket,
Hogusem elveszessük megszámlált kincsünket,
Hogysem ő porázon hordozzon bennünket,
Szabadságunkkal együtt rontoán hírünket.

Az életrekelt bábok

BCU Cluj / Central University Library Cluj

IRTA: CSAFKAI JÓZSEF

A taps elhangzott s a vidám gyermek-közön-
ség kitérdült a bábszínházból. A bábszínház igaz-
gatója az ajtó melletti asztalnál összesámlálta
a jegyek árát, az igazgatóné a színpad mögött
elrakta a bábokat, lefektette a sarokba a délceg
királyfit, az öreg bölcsét, a vén szakállas királyt,
a királykisasszonyt, s a többi bábót. Ezután el-
oltották a villanyt és kiléptek a teremből. Az
igazgató jól bezárta az ajtót és feleségébe karol-
va elégedetten ballagtak haza.

Sötétség és csend borult a bábszínházra. Egy-
szerre csak megjelent az éjszaka tündére és cso-
dálkozva hallgatta a bábok különös szavait. A
vén szakállas király mormogott: — Szörnyű u-
nalmas élet nélkül az élet. — A királykisasszony
sóhajtozott: — Mennyivel boldogabb az, aki él-
het. — A királyfi zúgolódott: — Nem tudod, éde-
sem, hogy szeretlek téged! — De az öreg bölcs
maskép gondolkodott: — Ostobák vagytok, nem
éritek fel ésszel, mennyivel kényelmesebb a hely-
zetünk, mint az igazán élőké. Na dehát mindenki
iartsa meg véleményét, erről nem érdemes vi-
tázni.

Az éjszaka tündére mosolyogva hallgatta ö-
ket és közben kinyitotta a dobozt, melyben élet-
kölcsonzó kenőcs volt. Csendesen mögéjük lo-
pódzott és hirtelen megkente őket a bűvös ke-

nőcesel s aztán hirtelen eltűnt. A három életre-
sóvárgó báb megmozdult és meglepődve érezték,
hogy most már valósággal élnek. A délceg király-
fi kevélyen sétált föl és le a fal mentében és ára-
dozott: — Élet, élet, csudálatos élet, élvezem ezer-
szeresen jószágodat, szépségedet. Ámde a király-
kisasszony sirva fakadt: — Ehetném, ihatnám,
éhes vagyok, szomjas vagyok, enni, inni adja-
tok! — Annyira sirt, hogy a királyfi megszánta
és elhatározta, hogy elmegy és harapnivalót sze-
rez. Csakhogy az ablak igen magas volt és létrát
nem lehetett találni a teremben.

— Felsőes királyom! — mondá a királyfi
— álljon ide az ablak alá, felmászom a hátára s
felsőes vállairól már elérem az albakpárkányt.

A vén szakállas király odabotorkált az ab-
lakhoz s ugyancsak gönyvedezett a szokatlan súly
alatt, de becsületére váljék, nem rogyott össze s
igy a királyfinak sikerült felpattania az ablakra.

— Siess, királyfi, szölt utána a királykisasz-
szony — mert rettenetesen éhes vagyok.

A ház falán az ablak mellett huzódott az eső-
vezető csatorna s a királyfi rákapaszzkodva für-
gén lesiklott az utcára, mely csendes volt és ki-
halt. Illatos és párás volt a lég s a tavaszi disz-
ben pompázó fák árnyai szeliden társalogtak a
hűséji szellővel.

A délceg királyfi szaporán tipegett a járdán és nem is sejtette, hogy az üzletek vasredőnye az élet mily változatos és pazar szépségeit takarják. Nem is érdekelte most semmi más, mint hogy hol találhat esélyt szép szerelmesének. A hosszú utca végén, a sétatéren, kristálytiszta tó ragyogott, a hű hold nézegette magát a tükrében. A csillagok biztatóan csillogtak a hős királyfi felé. A tó mellett vaslakattal lezárt fabódék álltak, olyanok, amilyeneket a legtöbb pályaudvar közelében látni s amelyekben cukorka, csokoládés nápolyi szelet, narancs és fűt kapható. A királyfi megérezte a csemegezagot s egyik bódé deszkarepedésén bebújt az ócska Eldorádóba. Volt itt aztán minden jó, s a királyfi habozás nélkül falatozni kezdett. Evettogyorót, törmelékcokoládét, turóslepényt, mákospatkót s közben a hold-sugarak biztatták: „Hős királyfi, jó étvágyat. Álmodhoz most szövünk ágyat.” Alig hogy jóllakott, oly álmoságot érzett, hogy csak elterült a padlón és mély álomba szenderült.

Mialatt a királyfi az igazak álmát aludta, odahaza a királykisasszony türelmetlenkedni kezdett: — De soká jön a királyfi! Csak tán nem zuhant le az ablakból? Avagy talán egy teherautó elgázolta volna? A vén király meg csak vigasztalta egy ideig, hogy hát így meg úgy, rossz pénz nem vész el, csalánba nem üt a ménkü, hanem a végén ő is megsokalta a nagy késedelmet. — Ha reggel nem jön meg, — mondotta — alighanem elveszett. — Dehát nem vészett el, mivel kora hajnalban a csillagok mielőtt elvitorláztak volna a végtelenbe, üzenetet rádióztak az alvó királyfi fülébe: „Ébredj, urfi, álomszuszék, rémséges, vár erősen a királylány, mert erősen éhes!”

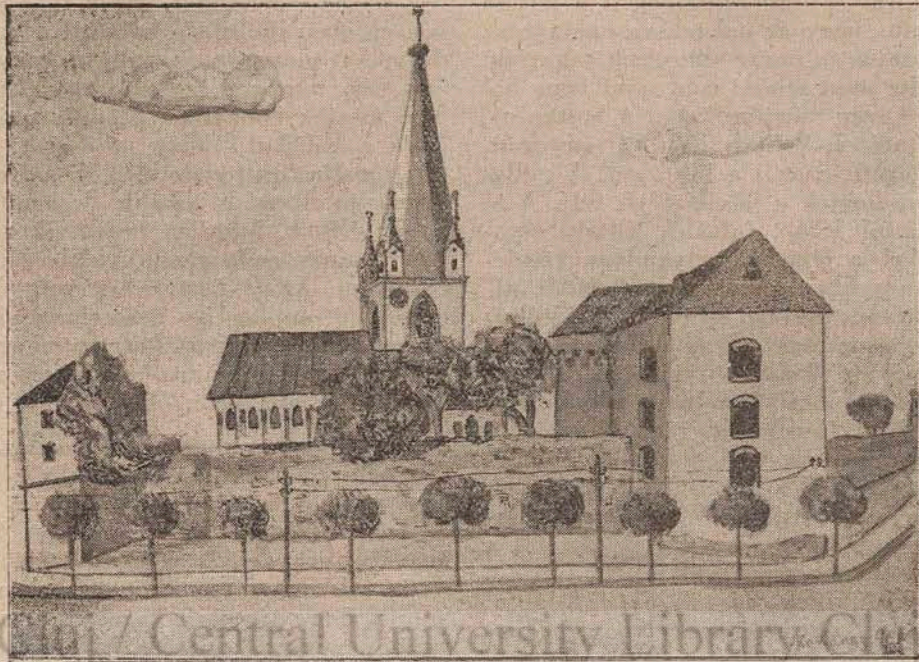
Felugrott a királyfi és igen elszégyelte magát. Gyorsan szedni kezdte a piskótákat, kalácskákat, megtöltötte velük összes zsebeit és a csákóját, azzal usgyi neked, vesd el magad! iszkolt a bódéból és rohamlépésekben iramodott hazafelé. Ám lejönni üresen könnyű volt, de felmászni teherrel annál nehezebb. Négyszer is visszacsuszott, amíg sikerült elérnie az ablakpárkányt. — Megjöttem! — kiáltotta onnan s amikor a vén király segítségével lemászott, a királykisasszony ujjongva körültáncolta és tapsolva kiáltotta: — Derék legény vagy, szeretlek! — A királyfi pedig boldogan találta ki zsebéből az édességeket és megkezdődött a királyi lakoma, mely után bárki is megnyalta volna az ujját.

A lakomát nagy alvás követte, mely alatt egyikük sem álmodott szomorú jövőjéről.

Másnap délután a bábszínház előadása közben az igazgató, aki a bábokat a színpad mögött drótokkal mozgatta, észrevette, hogy egyik-másik báb nem mozog a szokott engedékenységgel, hanem mintha ellenállna. Előadás után sorra vizsgálta a bábokat, hogy mi bajuk. Nyomkodta, nyujtogatta, feszítgette őket. E műveletek nagyon fájtak az eleven báboknak, de nem mertek mukanni. Féltek, hogy ha felfedezik az elevenségüket, a kapzsi emberek még jobban ki fogják őket használni. Ámde igen nehéz volt hang nélkül megállani, amikor ily gyötrelmes kinokát kellett éissenvedniök. Hanem hát semmi rossz nem tart örökké, végül is elpihenhettek. Ám az éhség újra cselekvésre ösztökélte őket.

A királyfinak azonban izomláza volt a sok kinzástól s azért a másik éjszaka a vén szakállas király volt kénytelen utra kelni. A ház előtt talált egy ujságot, melyben nagy betűkkel volt megírva, hogy egyik tómenti bódéból ismeretlen tettes sok drága csemegét elrabolt s ezért éjjelnappal őrség vigyáz a közelben. Tyű, a teremburáját, ennek fele se tréfa, hiszen akkor nem lehet többé a bódék közelébe, nem lehet többé onnan csemegét hozni. Pénzüik pedig nincs, nem vehetnek egy zsemlyét sem. Elszontyolodva fordult vissza a király. Nagy volt a szomorúság az életrekelt bábok világában, mert fájdalmas dolog éhezni, amikor semmi remény nincs arra, hogy ételhez jussanak. A királyfinak ezenkívül egy másik bánat is fájditotta a lelkét: a lelkiismeretfurdalás, mivelhogy lopott. Lopni pedig bűn. Minden bünt kétszeres büntetés követ, a második az Isten büntetése, de az első: a lelkiismeretfurdalás fájdalmasabb.

A következő előadáson ismét bajok voltak: az éhező eleven bábok újra hibásan és engedetlenül mozogtak. A bábszínház igazgatója bosszankodott és ugyancsak megkínozta szegényeket. De a gyerekközönség is észrevett egyet-mást. Amikor az igazgató a királyfit a királykisasszony elé rángatta s a szavakat mondatta vele: „Szeretlek, te egyetlen szép virágszálam, — a királyfi saját hangjával feljajdult: — Rettenetes, mennyire fáj a lábszárom! — A gyerekek kinevették a királyfit, de kinevették a többi ügyetlenkedőt is. Amikor az előadás bevégeződött, s az igazgatóék magukra maradtak a bábokkal, elővettek harapógót, furót és piszkavasat, hogy alaposan megvizsgálják a hibásakat. A királykisasszony már az első csipésre elsikoltotta magát.

A marosvásárhelyi bástyák a vártemplommal

Kondray Gerő (Marosvásárhely) rajza a Cimbora pályázatára

— Mi az? Talán macska nyávog az ablak alatt? Nézz csak ki, anyjuk! Dehát az ablaknál se macskának, se más állatnak hire-hamva sem volt.

— Nem találok semmi hibát a bábok külsején. Most szétvágom őket, talán a belsejükben van a hiba.

Persze, most mind a három báb elkiáltotta magát: — Kegyelem! Ne bánts minket! Az igazgató ijedtében majdnem leejtette mindhármukat.

— Hát ti éltek?!

— Nem, nem, mi nem élünk! — felelték a bábok még ijedtebben.

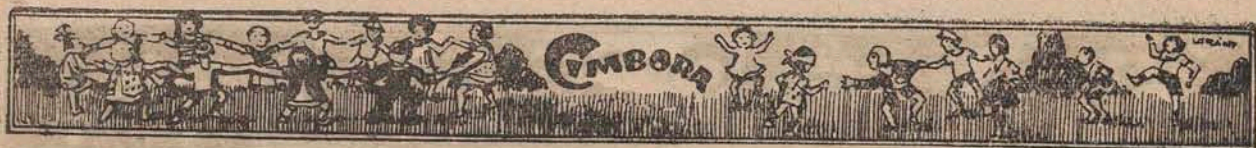
Hanem most már hiába szabadkoztak, kiderült az igazság, s az élelmes igazgató azonnal tisztában volt azzal, hogy a törpékkel jövedelmezőbb színházat lehet csinálni, mint a bábokkal.

Na csak feküdjetek le aludni, mi is haza megyünk, alszunk rá egyet, holnapra kisütünk majd valami okosat. — De a bábok siránkozni kezdtek: — Nem tudunk aludni, mivel nagyon éhesek vagyunk.

Amíg az igazgatóék elmentek, hogy a tör-

péknek vacsorát hozzanak, ezek igen nyugtalanul kezdtek fel s alá futkosni. A vén király szakállát tépdeste: — szörnyű sors vár reánk, gonosz emberek rabszolgái leszünk. Hát ezért kellett nekünk az élet? Koplaltunk, szenvedtünk és most . . . Ó, mennyivel okosabb volt az öreg Bölcs, aki bölcsen hallgat a sarokban! Nemsokára visszatért az igazgatóné, hozott egy lábas köleskását, déli ebédmaradékot. Nem volt édes, mint a csokoládé, sehogyan se ízlett a kis báboknak.

Másnap reggel az igazgató könyveket hozott, szindarabok voltak bennük. — A bábszínházat — mondá — törpék színházává alakítom át. Rajta! Tanuljatok, majd este kihallgatlak. Aki nem tudja szerepe minden sorát, az nem kap este vacsorát. Ezzel magukra hagyta a szerencsétlen életrekelt bábokat, akik most keservesen tanulni kezdtek. Különösen a vén szakállas király törülgette homlokáról a verejtékét. — Ó, jaj nekem, oda vagyok, vénségemre tanulhatok! Még a királykisasszony sem boldogult a hosszú, nehéz szereppel s a királyfi se ment semmire. Hiába, nem

szekta a cigány a szántást. Nem azért király va-
faki, hogy tanuljon. Teltek az órák és nem boldo-
gultak a bábszínészek. Magától értetődik, hogy
este egy kukkot sem tudtak a szerepükből. A
szinigazgató bosszusan csóválta a fejét. — Min-
den kezdet nehéz — így szólt — majd holnap már
jobban fog menni a munka — s ezzel otthagyta
a hábokat étlen-szomjan.

— Ez már mégse járja, — méltatlankodtak
— ezek kinoznak, éheztetnek minket s ráadásul
még szerepeket is tanuljunk. Köszönjük szépen,
az ilyen életből nem kérünk!

Az éjszaka tündére meghallotta és megszánta
őket s később, amikor a sötétség leple mindent el-
takart, bűvös palástját rájuk tette és visszavette
tőlük a kölcsönadott életet. Másnap ismét a régi
engedelmes bábok között találták őket az igaz-
gatóék, kik nemsokára úgy elfelejtették az egész
históriát, mintha csak álom lett volna.

(Szombathely.)

*Ide, ide, galambocskák,
Szedjétek fel a magocskát!*

A veréb

Csirip, csirip, éhes vagyok,
Csirip, csirip, majd megfagyok!
— Így sir, ri a veréb télen —
Ó, adjatok, ne hagyjatok
Elpusztulni engem éhen!

Csip, csip, csip, csip, csipegetek,
Búzaszemet eszegetek,
— Így csipog a veréb nyáron —
Ide-oda röppengetek,
Hej, huj, a bolondját járom!

(Kisbacon.)

E—ó.

ERESZKEDÉS.

Hogy a magyar nyelvbe miért kellett a Ród-
lit és rodlizást becsempészni, arról feleljenek a
budapesti sportvezetők és a magyar nyelvészek.
A székely nyelvjárás a rodli bakszánkónak, a
rodlizást pedig *ereszkesedésnek* nevezte még ak-
kor is, mikor a rodlizásnak Budapesten híre sem
volt. Ezt a sportot úzték Csikban talán száza-
dokkal előbb és nemcsak a diákok, de az egész
nép ifjúsága s azt minden időben *ereszkesedésnek*
nevezték. Mostanság már a falusiak is rodlizni
kezdettek. Az uri rodlizás és közönséges csusz-
kálás közt mindössze az a különbség van, hogy
míg a rodlizást az urak arra külön készített rod-
likon üzik, addig mi az *ereszkesedést* szánkókon,
koresolyákon sőt erdőlő szánakon is úztuk. —
A művelet maga egészen egy és ugyanaz. A szán-
kót, koresolyát vagy az erdőlő szánt éppen úgy
kihúztuk a Somlyó oldalába, mint ma kihúzzák
a rodli s azokon éppen úgy *ereszkesedtünk* le,
mint ma a rodlizók. — Udvarhelyi diákkorom-
ban a szemináriumi élelmező erdőlő szánját hold-
világos estén kihúztuk a temető mellé, ráültünk
és feküdtünk, ahányan fértünk s úgy *ereszkesed-
tünk* le a kanyargós, gödrös uton, hogy a régi
gimnázium épület szegleténél állott meg. — Na-
gyon természetes, hogy mire a lakók az ijedség-
ből magukhoz jöttek, diáknak sehol híre sem
volt.

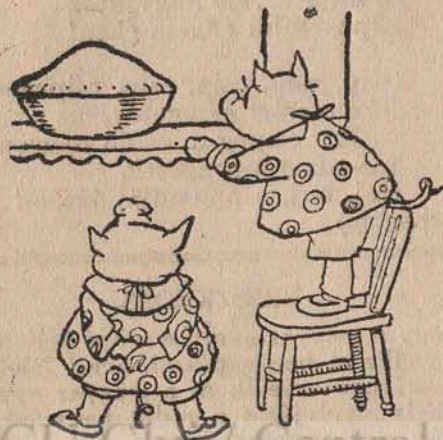
(T. Nagy Imre „Cirkálások” c. könyvéből.)

FELHÍVÁS! Felkérjük mindazon előfize-
tőinket, akik az ujesztendő beálltával előfizeté-
seiket még nem újították meg vagy pedig még
régebről hátralékban vannak, hogy az előfize-
téseket lapunk kiadóhivatalába annál is inkább
küldjék be, mert ellenesetben kénytelenek len-
nénk részükre lapunk küldését beszüntetni.

A tökkása

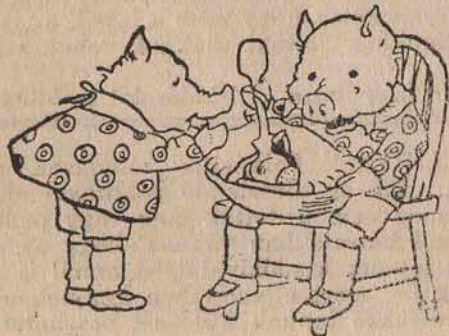
Ha van rizskása, köleskása, mért ne lehetne tökkása? S azért, mert én nem szeretem a tökkását, mért ne szeretné Röfrőf és Röfbőf?

Röfrőf és Röfbőf aranyos kis malackák voltak. No, nem is olyan aranyosak s nem is olyan kicsikék. Nemcsak a tökkását nem szereti nagyapóka, de azt sem szeretné, ha irásközben akkora malackákat ejtene a papirosra, mint amekkora Röfrőf és Röfbőf. Egyébként mit beszélnek? Ha nagyapónak nem is olyan nagyon aranyos Röfrőf és Röfbőf, annál aranyosabbak ők a kedves a gyönyörűségtől, ha anyai szemével végigsimogatta az aranyosok rózsaszínű, gömbölyű tesmamájuknak, Röfbőf anyónak. Csakugy röfögött teccskéjét, kacskaringós farkincájukat, hegyes fülecskéjüket.

— No, aranyosak, — kérdezte este Böfbőf anyó, holnap este jön Mikulás apó, mit főztek vacsorára? Szóljatok, aranyosaim!

— Tökkását! Tökkását! — röfögtek az aranyosok.

— Főzök, főzök, — röfbőfögött Böfbőf anyó s még akkor este megfőzte a kását.

Akkor éjjel Röfrőf és Röfbőf a tökkásáról álmodtak s reggel, mikor felébredtek, azt mondta Röfrőf:

— Hej, de szépet álmodtam, Röfbőf!

— Hát én, Röfrőf!

— Talán a tökkásáról?

— Arról! Hát te?

— Én is. Azt álmodtam, hogy te felálltál egy székre, levetted a polcra a kásás tálát s mind egy falásig megettük.

— A tálát?

— Dehogy, te csacsi. A kását.

— Tudod, mit? Ne várjunk estig. Surranjunk be a kamarába s tegyük úgy, mint álmodunkban.

Egy-kettőre besurrantak a kamarába, ott Röfrőf felkapaszkodott egy székre, a kásástálát leemelte, azután szépen lecsücsült, ölébe ültette a tálát, nagyokat csettintett s mondta:

— Gyorsan, Böfbőf, kanalat!

Böfbőf nyomban kiszaladt, beszaladt, hozott egy nagy kanalat. Röfrőfé volt egy falat, Böfbőfé a más falat és így tovább, míg egy falás sem maradt.

— Ejnye, ejnye, röfögött-böfögött Böfbőf anyó, hova lettek az aranyosok? Hé, gyerekek, hé! Jertek, jertek mosakodni!

Se szó, se hang, nincs felelet.

Szaladt erre, szaladt arra Böfbőf anyó s egyszerre csak gyanus csám-csámcsogás ütötte meg a fülét.

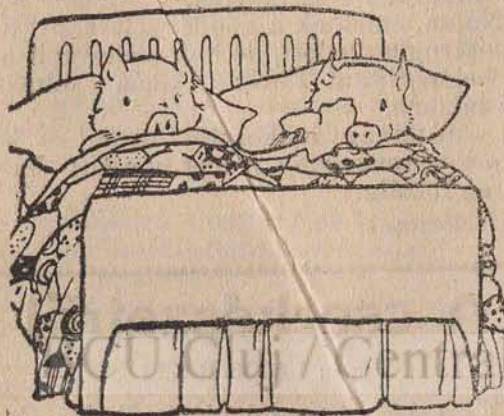

— Huj, huj, a rosszposztók, a kötnivalók!
Bent csámcsognak a kamarában! Megálljatok,
megálljatok, hátra csavaram a sarkatokat!

Bezzeg, hogy ott voltak!

— Juj, juj, huj, huj, rőf-rőf, böf-böf! Szed-
te-vette, teremtetten, volt kása, nincs kása!

Hiszen lett most csíhi-puhi! Lett egyéb is.
Egyszerre csak kékült-zöldült pofácskája Rőf-
rőfnek is, Böfböfnek is.

— Juj, a hasam! — rőffölt Rőfrőf.

— Juj, a hasam! — böffölt Böfböf.

Száz szónak is egy a vége: ágyba került dél-
ebédre Rőfrőf, Böfböf, mindkettő, a hasukra vi-
zes kendő!

— Jaj de gyászos uj esztendő!

Elek nagyapó.

A Magyar Ifjuság Könyvtára

kellemes és szórakoztató olvasmánnyal kedveke-
dik az ifjuságnak. Köteteit azonban élvezettel ol-
vashatják a felnőttek is. (Olcsó pénzért nemcsak
szórakozást találhat a kötetek olvasója, amikor ma
az általános drágaság miatt a jó könyv ára is
elérhetetlen magasságra hágott. Eddig a következő
kötetek jelentek meg:

1. sz. Magyar elbeszélők, nyolc elbe-
szélés . . . . . ára 15 —
- 2-3 sz. Benedek Elek: Gyermekszínház . . . . . 25 —
- 4-5. sz. A. Conan Doyle: Tűzkőrüll
történetek . . . . . 25 —

SAJTÓ ALATT:

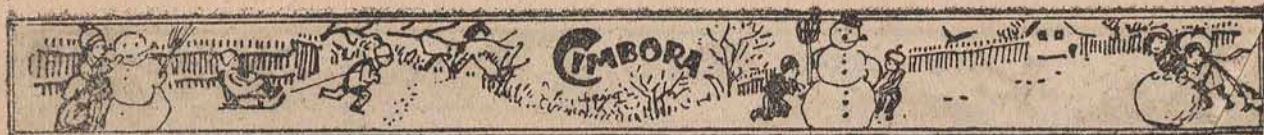
6. sz. Bábjátékos Palli, Irta: Strom Tivadar.
7. sz. Li Fan bosszuja . . . . . Westermann F. P.
8. sz. Az egyszemű . . . . . May Károly.
- 9-10. sz. Robinson Crusoe . . . . . Defoe Dániel.

BÉLYEGGYÜJTÉS

(Negyedik közlemény.)

Beszámoltam róla legutóbb, hogy a bélyeg-
gyűjtés gyermekkorában mennyire értelmetlen
dolognak tartották ezt a szép sportot. Ez a véle-
mény aztán nem is változott meg egyszerre, ha-
nem hosszú idők multak el, amíg a bélyeggyűj-
tést elismerték rendkívüli hasznos és szép foglal-
kozásának a világ minden részében. Az első bé-
lyeg, — mint elmondottam, — 1845-ben jelent
meg és még tíz esztendő múltán is akad olyan
feljegyzés, amely ezt a szenvedélyt a követke-
zők szerint aposztrofálja: „Egy Angliában élő
nagyiparos 10000 font sterlinget ígért a fiának
arra az esetre, ha 5000 font értékű használt bé-
lyeget gyűjt össze. Elképzelhető, milyen hatai-
mas feladat volt ez, ha elgondoljuk, hogy Ang-
liában csupán 1 pennyes bélyegek vannak for-
galomban és 5000 font értékű bélyeg összegyűjté-
séhez kerek 1,200,000 darab bélyegre volt szük-
ség. (Egy font ugyanis 240 pencevel egyenlő.) —
Egy másik érdekes esetet ugyancsak egy külön-
angolról jegyzett fel a krónika: Durham városá-
ban élt egy fiatal pár, akik házasságra akartak
lépni egymással. A leány nagybátyja, — aki gaz-
dag kereskedő és szenvedélyes bélyeggyűjtő
volt, — megígérte, hogy szép kelengyét és hoz-
ományt ad nekik, ha egy meghatározott időn be-
lül egy bizonyos számú bélyeget gyűjtenek ösz-
sze számára. Nagy volt a váltságdíjra kért bélye-
gek száma és nem kell sok fantázia az elképze-
léséhez, milyen buzgalommal gyűjtötte a fiatal
pár a boldogságukhoz vezető kis képecskéket. —
Különösen a kereskedő osztályban találni sok
embert, akit megszállt a Viktória királynő képét
ábrázoló bélyegek vágya. (Abban az időben u-
gyanis az angol bélyegek az uralkodó Viktória
királynő képét viselték.) A bélyegeket az irodák
falainak beragasztására, kitapetázására használ-
ták fel és az Angliában járt emberek mesélik,
hogy voltak olyan hivatalokban, ahol a falakat
a mennyezettől a padlóig ilyen bélyegek borítot-
ták. Egy évvel későbbi kelettel újabb feljegyzés
maradt ránk, ami méltóképp jellemzi az akkori
bélyeggyűjtő-ellenes hangulatot: Henry Dabot,
hírneves párisi ügyvéd írja a naplójában, 1868.
május 1-én: „Egy bizonyos idő óta újabb bolond-
ság pattant ki a párisiak koponyájából: Gyűjtő-
szenvedély lett urrá rajtuk. S vajjon mit gyűj-
tenek? — Ócska tollakat? — Nem! — Nadrággom-
bot? — Nem! — Piszkos, használt levélbélye-
geket!”

(Folyt. köv.)

Farkas koma háza

Apró unokáinak meséli: Elek nagyapó.

Szomoruan kullogott Farkas koma az erdőben. Vereset, zöldet látott a szeme az éhségtől, s ez nem elég: fázott is szörnyen, mert hogy tél volt, erős hideg tél. Amint ment, mendegélt, szembe jön vele Rókáné komámasszony.

— Adj Isten, komámuram, hogy vág a bajusz?

— Rosszul, komámasszony, rosszul! Az éhségtől majd meghalok, a hidegtől majd megfagyok.

— Haj, haj, sápitozott Rókáné komámasszony, — az én sorsom se jobb, folyton csak koplalok, éhen majd meghalok s ha még sokáig tart a tél, megfagyok!

— Ejnye, ejnye, komámasszony, hiszen kendnek nagy az esze, valamit kifundálhatna, tanácsot adhatna.

Ugy tett Rókáné, mintha erősen törné a fejét, aztán megszólalt:

— Hát, tudja, mit, komámuram, ha már éhezünk, legalább ne fázzunk, építsünk házat.

— Közösen? — kérdezte Farkas koma, s gyanakodva nézett a komámasszonyra.

— Dehogy, dehogy, — mondta a komámasszony, kiki magának, mint a lud. S ahogy ezt mondta, nagyot sóhajtott. Bezzeg, arra gondolt: Hej, de jó volna most egy liba, ha kövér, ha ösztövé.

— De hát miből építsek házat? — kérdezte Farkas koma.

— Miből? Hát jégből! Abból komám, abból. Szébb lesz, mint a király palotája, különösen, ha a nap süt rája.

Nosza, nekilátott Farkas koma, egy-kettőre kész volt a palota. Kész volt komámasszonyé is, de nem jégből, hanem száraz fakéregből.

— Ez is jó a szegénynek, — mondogatta Rókáné komámasszony s nevetett magában.

Hát bezzeg, hogy kitavaszkodott, a jégpalota elolvadt.

Hej, szörnyen haragudott Farkas koma, s rátámadott komámasszonyra, hogy így, meg úgy rászédte!

— No, most megöllek, — ordított Farkas koma, — nem csalsz meg engem többet.

— Ohó, koma, várjunk egy keveset, hát

ez az igazság? Látod-e ott azt a gödröt? Ki a gödröt átugorja, az a másikat felfalja. Ez ám az igazság!

— Hát jó, legyen, nem bánom — hagyta helybe Farkas koma s örült magában erősen, hogy mindjárt lesz lakoma.

Nosza, mentek a gödör szélére, ott a koma nekirugaszkodott, de haj, széles volt a gödör, belepottyant Farkas koma s elmaradt ám a lakoma.

— Jó étvágyat, komám uram! — kacagott a komámasszony, s meg sem állt házáig, fakéreg házáig.

(Kisbaczon.)

A cserkészetről

Irta: LAJOS BÁCSI

A cserkészet megalapítója Baden Powell (ejtsd Bédn Pól) angol generális. Az angolbur háború idején Mafeking városát kellett megvédenie a burok heves ostroma ellen. Minden épkézláb ember el volt foglalva és kevés volt a sok munka elvégzésére a férfi.

Nosza hát, mit gondolt és mit cselekedett Baden Powell tábornok? Összehívta az ostromlott városban levő angol serdülő fiukat és rájuk bízta a tábori póstát, a hírszolgálatot, a parancsvitelt, s ezek a bátor angol fiuk a fütyülő golyók pokoli zenéje között nyugodtan rúultak a kerékpárra és vitték a parancsvívó levelet a város másik szélén parancsnokló tiszthez, ők kötözték be a sebesülteket s vitték élelmet a harcosoknak. Szóval, megcselekedtek mindent, ami tőlük telt, csak hogy használhassanak.

Amikor Mafeking városa felszabadult az ostrom alól és a háború is véget ért, Baden Powell szigethazájába, Angolországba tért vissza. Itt megdöbbenve látta, hogy az otthoni ifjuság a sok sportolás mellett is egészen más, mint a gyarmatok fiatalága. Nevelésük hiányos és hibás, jellemük gyenge, nem szolgálatkészek, kötelességüket pedig csak immel-ámmal teljesítik.

Belátta, hogy ezen segíteni kell, hogy ép

testü és ép lelkü, ügyes embereket, jó polgárokat neveljen belőlük. Hiszen te is, kedves olvasóm, tudom, szeretnél szintén bátor, szorgálatkés, tisztességtudó, serény és szerény fiu lenni, ugy-e?

Hát mit csinált Baden Powell, hogy ezt elérje?

Összegyűjtött 6—8 fiut, akik cserkészek szerettek volna lenni s akiknek szülei is belegegyeztek ebbe s ezeket egy csoportba, őrsbe osztotta be. Ilyen őrsöt 3—6-ot szervezett. Elükre a „Scoutmaster“, a parancsnok került, aki a scoutokat, a cserkészeket oktatta, vezette. Vele mentek turista utakra, a szabadban táborozni, ahol sátrkat vertek, kunyhót építettek és sok szép és hasznos dologgal foglalkoztak.

Midőn Baden Powell első kísérlete sikerült, az első cserkészesapat mintájára rövid időn belül mindenfelé hasonló csapatokat szerveztek s 1908. óta a mai napig ez az életre való mozgalom elterjedt az egész földkerekségen. Ma már sok millió ifju tagja a cserkészeteknek, s vannak köztük egész fiatal, 8-12 éves gyermekek: ezek a „farkas kölykök“. A 12—18 éves fiuk az igazi cserkészek. A 18 é-

vesnél idősebbek a vén, az öreg cserkészek.

A világ cserkészei négy évenként egyszer összejönnek nagy táborba, ahol nemcsak tanácskoznak a vezetők a cserkészet dolgairól de a cserkészfíuk egymással komoly, erős versenyre is kelnek. Legutóbb 1924-ben volt ilyen cserkész nagygyűlés Kopenhágában, a dánok országában. Itt 34 nemzet fiai mérték össze erejüket s a nemes versenyben harmadik helyre küzdötték fel magukat a magyarországi cserkészek, akiket az egész világ megbámult.

Ma már mindenki belátja, hogy a cserkészet igen fontos mozgalom, mert egyesíti magában egy nemzet serdülő fiait, hogy nemes versenyben megőrizték a lélek minden nemes vonását, az elme minden szép gondolatát, az embertársak és bajtársak iránti szeretetet, az Isten, fejedelem, haza iránti hűséget, a testet és lelket minden rossztól és ártalmastól. De másrészt szeretettel köti össze az egy nemzet fiait a világ többi nemzetének fiaival, hogy a valóságban is láthatóvá legyen az, hogy mindnyájan egy atyának, a jó Istennek gyermekei vagyunk.

(Losonc.)

(Folytatjuk.)

Elek nagyapó kis krónikája

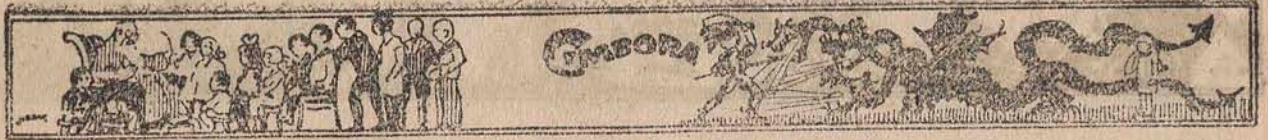
Marosvásárhelyi szép estéről

Mit gondoltok, édes unokáim, ha nektek szabad beszámolni a nyári vakációról, szabad-e nekem is beszámolnom egy feledhetetlen szép magyar estéről? Ugy-e, szabad? Mert örökre feledhetetlen estével ajándékozott meg engem a marosvásárhelyi Bethlen Kata nőegyesület, amely az én mesejátékomat, a **Többsines királyfit** oly pazar pompával hozta színre, aminőről én álmodni sem álmodtam. Ezt a mese-színjátékot ennek előtte 30 esztendővel a budapesti Vigszínház hozta színre, amely szintén nagy pompát fejtett ki, s még ezt is tulszárnyalták a székely főváros kieseliny színpadán. Nem hiába a napkeleti király udvarában indul el a mese-színjáték, megelevenedett az ősmagyar viselet, vagyonokat érő ruhában lépett elénk a királyné

(Vári Apor Istvánné) és kísérete, köztük kicsi fia és leánykája, királyné édesanyjuk uszályhordozói. És a nép, az Istenadta népkalotaszegi viseletben. Micsoda gyönyörűsége, szemet, lelket gyönyörködtető kép volt ez

Kezdődött pedig azzal ez az igazi magyar est, hogy két kicsi babácska kézen fogta nagyapót, úgy vezette a színpadra, amelyen nagy sereg unoka állt félkörben, s állott előttük pompás magyar ruhában egy szép, okos szemü leány, Keleti Annuska, a kezében hatalmas nagy bokréta s üdvözölte nagyapót oly szép, oly megható beszéddel, hogy bizony kiserkedt a köny a nagyapó szeméből.

Ó, de jó tudni, édes unokáim, hogy nem éltem hiába, s hogy még mindig nem hiába való az életem. Hogy nem hirdetem hiába

mindég és mindég a szeretetet: lám, megtaláltam az utat nagyok és gyermekek szívéhez!

Az előadás? Mit mondjak? Becsületére vált volna akármelyik színháznak. Többet mondok: még eddig mindig azt tapasztaltam, hogy a műkedvelők játékában inkább megtaláltam a mesejáték lelkét, mint a hivatásos színészekében. Mi ennek a magyarázata? Nem lehet más: a hivatásos színészek lelke rég eltávolodott a mesék világától, ellenben a műkedvelők (többnyire ifjú lányok és legények) még benne élnek a mesék világában, egész lélekkel játszanak. Nem akarom megnevezni azokat, akik a színjátszásban valóságos színművészi hivatottságot árultak el, mert nagy felelősséggel jár a színész pályára való terelés, legyen elég megállapítanom, hogy tökéletes volt az összjáték: itt tehetség és lelkesség együtt munkált, s talán nem tévedek, ha hozzáteszem az irántam való nagy szeretetet is: „Szerezzünk egy szép estét Elek nagyapónak!”

Hát, szereztetek. Áldjon meg a jó Isten, édes unokáim!

Emlékezetnek okáért lenyomtatom a színlapot. Lenyomtatom, hogy lássátok, mint összelkeztek össze a magyar szívek osztály és rangkülömbőség nélkül, hogy meleg karácsonyestét szerezzenek a szegény gyermekeknek! Néhány szónyi szerepe van a napkeleti királynénak, s ime, Apor Istvánné nem törődik ezzel: a fő, mennél több pénzt juttatni a szegény gyermekeknek. És Haller Mici, Teleki Margit grófnők, egyik az apródok, másik a legyezős lányok seregében! Ime, az erdélyi lélek. Mánás, dzsentrí, közneves, polgár, közrendű székely — egy táborban, együtt munkálva, együtt törölve le a könnyet — ő de felemelő, ő de vigasztaló, szebb jövődőt ígérő „Keveredés” ez!

Hát most beszéljen helyettem a színlap:

TÖBBSINCS KIRALYFI

Magyar népmese 3 felvonásban

Mirkó, napkeleti király: Gálfalvy György, királyné: Br. Apor Istvánné, Többsinccs: Stankovsky Piri, Habakuk, Mirkó udvarmestere: Biró István, Bakarasznyi, Többsinccs szolgája: Jeddy Sándor, Ráki, Bakarasznyi

26

felesége: Eperjessy Gabi, Világszép Miklós, Mirkó juhásza: Szántó Imre, Absolon, napnyugati király: Godt Ernő, Világszép Gyöngyvirág: Antal Ilus. Hájháj, a fekete király: Dárszon Béla, Szélike: Nemes Jolán, Drumó: Nagy Frici, Villámgyors: Csorba Tuti, 1. udvarbeli: Winkler I., 2. udvarbéli: Vér Jenő, Népvézér: Porjesz József, Őr: Huszár Ernő, Csumi cigány: Friedmann Ö.

Történik az első felvonás Mirkó, a 2-ik Absolon udvarában, a 3-ik a pokolban és Mirkó udvarában.

Apródok: Fekete Inci és Emma, Dózsa Mária, Orbán Éva, Itrai Mária, Radó Mária, Biró Ilonka, gr. Haller Móci.

Legyezőslányok: Gr. Teleki Margit, Szilágyi Ella, László Berta és Gross Helén. — Tánccbetéteket táncolják: Grossmann Editke, Barry Juci, Darson Alice és Antónia, Kiss Magda és Szász Ferenc és Tóth Sándor régi magyar nótákat énekel.

Külön kell megemlékezni a régi magyar táncokról és a régi magyar nótákról. Ezekkel avatódott igazi magyar ünneppé az este. Valósággal fürdött a lelkünk a régi magyar táncokban és énekekben, ma, amikor oly sok léha tánc és nótá undorítja a magyar lelket.

Köszönet, hálás köszönet a Bethlen Kata nőegyesületnek és lelkes vezetőinek, akik ezt a szép magyar estét kigondolták, megvalósították nagy, igen nagy fáradtsággal, nagy, igen nagy lelkességgel. Köszönet, mert nemcsak szegények könnyét törölték le, de az én öletem alkonyát is megaranyozták.

(Budapest, Karácsony ünnepén.)

A Cimbora könyvosztálya

A cserkészkönyvek új áral:

Farkas Gy.: Táborfű üzen	á 15.—	leu
Radványi K.: Horog István & Co	„ 15.—	„
Sztrilich—Mócsy: Cserkész segítségnyújtás	„ 10.—	„
Butyhó: Törvénytárgyalás	„ 15.—	„
Scherer: Próbaidős cserkészkönyve	„ 15.—	„
Sztrilich—Mócsy: Tábori munkák	„ 20.—	„
Radványi K.: Napsugárlevonték	„ 15.—	„
Kovács D.: Ballag már	„ 15.—	„
Scherer: Cserkészek könyve	„ 15.—	„

Kövér Teréz – Sovány Kata

Irta: Csátkai József

Teréznek nőjére Kata,
Mindkettőnek van bánata:
Kata sovány, mint egy cölöp,
Teréz kövér, úgy hömpölyög
Kata mellett kint a réten,
S nagyon tanácskoznak éppen
Ami kéne — sóhajt Teréz —
Soványodni nagyon nehéz.
Kata pedig azt sajnálja,
Hogy nincs neki semmi hája.

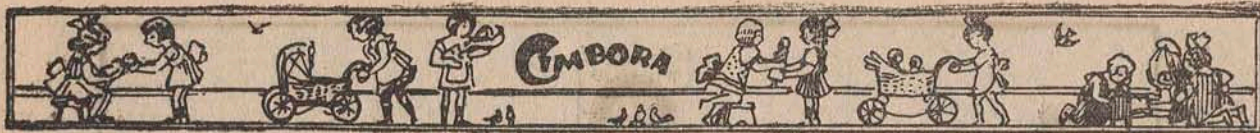
Okos szóra, jó tanácsra,
Egy szép napon utra kelnek:
Kata utazott Munkácsra,
Teréz pedig Gleichenbergnek.

Szanatóriumi kura
Nagyon jól esik Katának,
Bár először nagyon fura,
Enni mi mindent adának.
Korán reggel tejszínhabot,
Csokoládét nagy darabot,
Később: reggelire tejet,
Kuglófnak is hagyva helyet.
Kilencek már tízórai:
Kenyérrre vastagon kent vaj,
Tíz órakor újra enni,
Alig lehet itt pihenni.
Három keményre főtt tojás . . .
Ebédre öt fogás étel,

Ki akar, kétszer ebédel.
Séta? Munka? Szinte semmi.
Szinte mindig: inni, enni.
Meg kell enni, szent Kleofás!
Nem csuda, hogy egy hét után
Öt kilóval több volt Katán,
Hiába nem is etették,
Szépen megkövéritették.

Ugyanezen idő alatt
Teréz Gleichenbergben szaladt
Emeletről emeletre,
Verejtéket törülgetve.
Korán reggel dolgoztatták,
Reggel kapott üres kávét,
Délben hus nélküli malét.
Délután a hegyre mentek
Soványodó regimentek.
Bármily éhes volt a szájuk,
Nem volt nekik uzsonnájuk.
Teréz nyögött borzasztókat,
Napról-napra haloványabb,
Számos kilókkal soványabb.

Pár hét múlva a kurának
Mindaketten véget vetnek,
Elutaznak, találkoznak,
Nézik egymást és nevetnek.
— Kata! Mi leve belőled?
Sudár palál, mint a pálma,

*Kövér, vaskos tuskó lettél,
Miként egy grönlandi bálna!
— Teréz! Mi leve belöled?
Voltál terebélyes nővér,
Mégfogytál, átlátszó lettél,
Sovány, mint a meszelőnyél.*

*Kata ül a tolószékben,
Mert már enni se tud, kérem,
Mellelte áll szegény Teréz,
Oly sovány, meglátni nehéz.*

*A bluz feszül Kata testén,
A test folyton nő és dagad.
A selyem bluz nincs gummiból,
A szakadást meg kell varrni,
Ott már a tű a kezében:
Nem meglepő, hogy elszakad.
Hirtelen Terézt felkapja
S cérnául befűzi szépen.*

*Lehet, hogy az olvasók közt
Sokan nem fogják ezt hinni,
Tanulságul mégis kiki
Vonja le, hogy nem jó semmit
Tulon-tul-tulzásba vinni.*

(Szombathely.)

Madáretetőnkről

Irta: BERETZKY ANDRÁS

Alig hullott le az első hó, nyomban beszorultak a kis szárnyasok a házak közé. Tarka csoportokban járták végig a kerteket s nagy buzgalommal keresgéltek a száraz burján-magvakat. Csodálatos volt, hogy a cigány-almát és a maszlagot mindig elkerülték és a legtorkosabb cinege vagy vörösbegy sem nyult volna ezekhez a magvakhoz, inkább naphosszat repült egyik kertből a másikba, hogy más magvat találjon. Pedig volt bőségesen a kertekben ezekből az árthatalmas magvakból. A veszületett ösztön sugta meg mindeniknek, hogy parányi életének egy mag is halált okozna.

Hogy segítsünk szegény madarakon, felállítottuk az etetőt, de nem úgy, ahogy írva és rajzolva van, hanem csak az ablaktalpára. A fenyő közel volt az ablakhoz és így a cinegék, vörösbegyek, sármányok rátelepedtek és onnan kezd-

ték meg, először félénken, a táplálékbeszerzést. Érdekes volt nézni a szobában elrejtőzve, amint a „tolvajlás” megkezdődött. Egyik bátrabb madár odarepült a fenyőág szélére és megpróbálta gyors repüléssel elkapni a tőkmagot vagy ocsut. Az első kísérletek nem nagyon sikerültek, de amikor a harmadik sikerült, akkor már örömmel szálltak a párkányra és a maggal az ágra. De ez már külön élvezet volt nekünk: nézni a cinegéket, sármányokat, amikor feszegették a tőkmag karimáját, aztán gyorsan körülnéznek és folytatják a munkát. Végre sok erőlködés után lehull a burok, mely eddig akadályozta őket és most egy másik fára repülnek, ahol nyugodtan megeszik, de minden csipésnél körül néznek, nem fenyegeti-e valami vesztély. De ez a féltékenység csak rövid ideig tartott, mert azután már, ha ott is ültünk az ablaknál, bátran kopogtattak.

A nap kisütött: a cinegék eltűntek. Miért? Talán megunták a száraz eseséget? Dehogy, hanem azt hitték, itt a tavasz, s vigan szálltostak szerteszét a levegőben. A tavasz csak néhány napig tartott s az etetőt, mely azelőtt oly hangos volt, nem látogatta senki, csak egy-egy vörösbegy megrészkedett most torkoskodni, feihasználva a kedvező alkalmat.

Havat hozó fellegek tornyosultak s az ejlvadó hó helyett más hullott. Volt keletje most az etetőnek, mert lassankint visszazálingóztak és magukkal hozták egy másik társukat, aki az új divat szerint (ez lehet Madárországban) fején fekete kalap helyett világoskék sapkát és szemétől tarkójáig nem fekete, hanem kék szallagot viselt. Talán valami tudós lehetett, mert a pappaszemből csak a szalag maradt meg. Tollai szárnya szélén kékbe játszottak. Ez vezette a legelszántabb repülőrohamot az etetőre. Szépen szaporodott kis kosztosaink száma, de számukat nem lehet pontosan tudni, mert Madárországban nincs lakáshivatal.

Kedves Cimborák! Ime, leírtam, mennyi kedvességgel tudják ezek a kis szárnyasok viszonozni azt a kevés ocsut, vagy tőkmagot vagy akármiféle magot, ami amugy is sokba nem kerül és annyi élvezetet nyújt a szemlélőnek. Még az etető sem okoz fáradságot, mert csak az első próbálkozás bátortalan, azután már vigan kopogtatják, ha közelükben vagytok is és egy ilyen szemlélődés mennyi élvezettel jár! Azután tavasszal mily boldogító az a tudat, hogy sok apró madárnak az életét mentettük meg, mert ele-

gendő táplálék nélkül a kicsi test nem termel elég meleget és így könnyen megfagyhat az ártatlan kis madár. Milyen jól eső érzés, hogyha tavasszal száz meg száz kis madarat hallottok énekelni és egyikben-másikban felismeritek kis

kosztosotokat. És mennyi hasznot hoz a jóságotok! Mert ezek a madárcák pusztítják a rovarok ezreit és nélkülök nem lenne annyi jó gyümölcs!

(F. grestő.)

Uj sorsjátékot rendez a Cimbora előfizetőinek

Minden ötödik sorsjegy nyer.

Akik az 1925. évben a Cimbora előfizetői voltak, még bizonyára emlékeznek arra a pompás könyvekkel, szép játékokkal és nagyszerű iskolaszerekkel jutalmazott sorsjátékra, melyet a Cimbora előfizetőinek rendezett. A régi előfizetők azóta már sokszor megkérdezték tőlünk, mikor fogjuk ezt a sorsjátékot megismételni.

Most tehát a régi előfizetők kérésére, de az újak örömeire is az új év beálltával újra programunkba vesszük a sorsjáték rendezését és annak feltételeit az alábbiakban adjuk: becsájtunk ki, amely 50 nyereséért játszik, tehát minden

A sorsjegyeket azonban nem pénzért árusítjuk, hanem azokat kívánjuk megjutalmazni velük, akik hozzájárulnak ahhoz, hogy a Cimbora olvasótábor szaporodjék, vagyis: akik új előfizetőt szereznek lapunk számára. Lapunk minden olvasója, aki egy új előfizetőt szerez, egy sorsjegyet kap, aki kettőt, az két sorsjegyet és így tovább. E sorsjegyek birtokosa esélyt szerez magának, hogy az 50 jobbnál-jobb könyv és szebbnél-szebb nyereségtárgy közül talán neki jut-e egyet a szerencsére.

Mihelyt mind a 250 sorsjegyet kiosztottuk, nyomban megejtjük a sorsolást és a szerencsés nyerőknek postán megküldjük a nyereségeket.

Az előfizetés gyűjtés módja a következő: A Cimbora legközelebbi számától kezdve a Cimbora-hoz egy előfizetési ívet csatolunk. Ezt az előfizetési ívet alá kell írni annak a gyermeknek a szülőjével, aki a ti rábeszélésetekre lép be a Cimbora olvasói közé és az aláírt ívet be kell küldeni a Cimbora kiadóhivatalába, Szatmárra. A kiadóhivatal azonnal megküldi a sorsjegyet a gyűjtőnek, mielőtt az új előfizető szülője a Cimbora előfizetésének legalább egy negyedévi díját postautalvány útján befizetett.

Aznap, amikor a kétszázötvenedik sorsjegyet is postára adtuk, megejtjük a sorsolást. A sorsolást úgy eszközöljük, hogy a Cimbora öt szátmári előfizetője jelenlétében 250 számot teszünk be egy kalapba, ahonnan az 5 előfizető 50 számot kihuz. Az elsőnek kihuzott sorsjegy tulajdonosa az első, a másodiknak kihuzott a második díjat kapja és így tovább.

Helyszüke miatt most nem soroljuk fel az összes nyereségeket, ennek részletezésére csak a legközelebbi számban térünk ki, most csupán izelítőül az első öt díjat soroljuk fel:

- Első díj: Elek nagyapó öt pompás könyve.
- Második díj: Verne Gyula 3 kötet regénye.
- Harmadik díj: Richter-féle építőkocka.
- Negyedik díj: Levelezőlap album.
- Ötödik díj: Írómappa.

és így tovább, csupa jó és szép könyv, szórakoztató játék és hasznos iskolaszere. A Cimbora minden egyes számában közöljük majd, kik azok, akik az új előfizetőért sorsjegyet kaptak és a sorsjegyek húzását követő számban közöljük majd a nyertesek nevét és az általuk nyert díjakat is.

Ne felejtsetek el, hogy ha a sorsolásban részt vesztek, nemcsak egy szép könyv vagy nyereségtárgy lehetőségét biztosítjátok magatoknak, de elősegítitek a Cimbora erősödését is; mert minden előfizetővel gyarapszik a tábor és lehetővé teszi, hogy a Cimbora-t még jobban fejlesszük és így minél többet, szebbet nyújthassunk nektek!

A következő számokhoz előfizetési jegyet csatolunk, amit irasatok alá az új előfizető szülőjével és küldjétek be hozzánk.

Szerencse fel!

A CIMBORA kiadóhivatala.

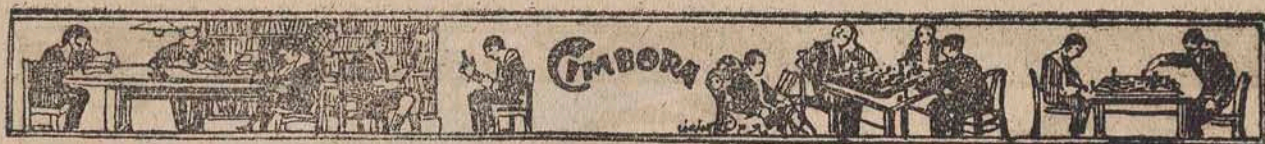
Elek nagyapó üzeni.

A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben és melyik hónap hányadik napján kelt a levél!

— Mednyánszky Pista és Boci. Először találkozom a nevetekkel, de megfedegetek arról, hogy hol és mikor kelt a leveletek, pedig az még elfért volna a ti kedves kis névjegyeten. Levelet várok tőletek, hadd ismerkedjünk meg közelebről. — **Salamon Irén, Fiafalva, Udvarhelymegye.** Azt írod, el sem tudom képzelni, milyen boldognak érezted magadat, hogy választottam a leveledre. Ebben a boldogságban sokszor lehet részed, ha sokszor irsz nagyapónak. — **Goldner Rózi, Élesd.** Levelet is várok, nemcsak megfajtást. — **Berger Zsófi, Nagykároly.** Nehezen megy neked a magyar írás, mert csak nyáron tanulsz magyarul. Minthogy még csak nyolc éves vagy, bőven van idő arra, hogy megjavuljon az írásod. Legkönnyebben úgy javul meg, ha mennél sürűbben irsz nagyapónak. — **Sonn Imre, Petrozsény.** El kell ismernem, hogy jó hosszú a leveled, de jól hiszed, hogy nekem a leghosszabb levél sem hosszú, sőt mennél hosszabb, annál nagyobb az örömem, mert szeretem látni, hogy mivel foglalkoznak az én unokáim. Te ugyan már kinőttél a Cimborából, de azért hü maradtál hozzá, mert még mindig találsz olvasnivalót benne, s miért is ne találnál, ha még a szülők is találnak. Egyébként természetes, hogy a Cimborá olvasó közönsége sűrűn változik, mert végre is csak kinőnek belőle, de lépnek helyükbe mások, ifjabbak. A te általad felsoroltak közül még mindig kapok levelet, mégpedig sűrűn: Beretzky Andrástól, Páska Judithtól, Péter Margittól, Eröss Alfrédttől és még igen sok oly fiu és leány unokától, akik ma nem járatták ugyan a Cimborát, de leveleznek velem. Az újságodról meg a kis cikkekédről külön írtam neked, itt csak az adomákról üzenek annyit, hogy válogatok belőlük. — **Bocz Károly és Margit, Brassó.** Levelet is várok, nemcsak megfajtást.

Ortutai Angyalka, Elemér és Béla, Beregszász. Másodszor nyertetek könyvet s mind a kettő szer meg is kaptátok, aminek igen örvendek, mert sok panasz van amiatt, hogy a nyert könyvek a postán elkallódnak. Angyalkának külön azt üzenem, hogy ha az írása nem is szép, de elég jó ahhoz mérve, hogy mindent rosszul tanul. Érdekes, hogy hányféle nyelvet tanulnak az én unokáim. Csehszlovákiából például egyik azt írja, hogy tótul tanul, a másik azt írja, hogy csehül te meg azt, hogy oroszul tanulsz. Jugoszláviai magyar unokáim szerbül tanulnak, a romániaiak románul, az amerikaiak angolul — valóban, érdekes volna, ha mindezek az unokák egyszer

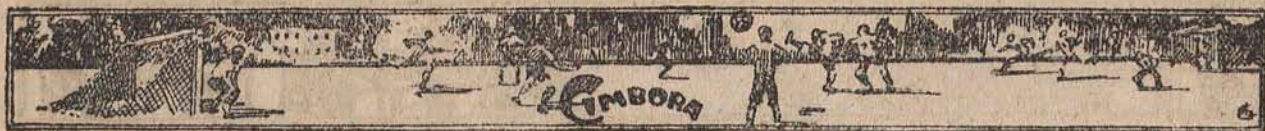
összetalálkoznának s mindenik azon a nyelven beszélné, amelyet az iskolában tanult. Mit gondoltok, vajjon megérténétek-e egymást? — **Pázsit Etelka, Királyháza.** A te apukád sokat beszélt Erdélyről, járt már Bukarestben is, mert muzonyvezető. Haton vagytok testvérek, de csak hárman várjátok a Cimborát, ezek közt te vagy a legkisebb. A negyedik elemibe jársz és már oroszul is tudsz írni és olvasni. Magyarul, természetesen, otthon tanulsz olvasni és írni. Hát csak írd mennél többször nagyapónak. — **Heller Olga, Arad.** Te csakugyan a legszorgalmasabb és a leghivebb unokáim közé tartozol, de időnként szeretnék nemcsak megfajtást kapni tőled, hanem levelet is. — **Bary Böske, Kolozsvár.** Valóban, „ezer esztendeje” már, hogy nem írtál, de „minden meg van bocsátva”, ha szemfájás miatt hallgattál oly hosszú ideig. Még most is fáj a szemed, emiatt nem vettél részt a beszámoló és a rajzpályázatban, s most is csak a lelkifurdalás kényszerített a levélírássra. A szemfájásodnak tulajdonítom, hogy most egyszerre reklamálsz oly sok hiányzó számot, nevezetesen: az ez évi 2, 10, 12, 15, és 39—44, a múlt évről pedig a 40, 46. számokat. Írtam a kiadóbácsinak, hogy pótolja e számokat, ha van belőlük fölösleges példány, de alig hiszem, hogy ily sok számot ingyen küldhessen el. Deák Tusi Brassóban a kereskedelmi iskolában tanul s nekem is havonként csak egyszer ír levelet, oly sok a tanulnivalója. Nyilván emiatt nem írt neked mostanában. Benedek Edithet e helyen figyelmeztetem, hogy írjon neked. — **Szilvássy Károly, Szinerváralja.** A beszámolódat megkaptam, jó hosszú, de igen érdekes és különösen az teszi érdekessé a beszámolódat, hogy alaposan leírod a színerváraljai vár történetét. Ezért annál inkább érdemelsz dicséretet, mert hiszen nem jártál tul a falusi iskolán. — Valóban, nagy kár, hogy anyagi helyzeted nem engedte meg tanulmányaid folytatását. Annak igazán örvendek, hogy közted és Sonn Imre között benső barátság szövődött, s hogy milyen természetű ez a barátság, elég közölnöm egy sort Sonn Imrének hozzád intézett leveléből, mely így szól: „Ne bántson téged a szegénység, mert sokkal szebb szegénynek gazdag és nemes szívvvel élni, mint gazdagnak szegény és kőszívvvel mások iránt.” — **Borgida Anci, Szatmár.** Hát csak írd szorgalmasan, de egyszersmind szép lassan és gondosan is, s majd meglátod, milyen nagy örömed lesz írásod megszépülésében. Mondanom sem kell, hogy szeretettel várom leveleidet. — **Bogáthy Vilma, Sepsiszentgyörgy.** Amiatt nem írtál oly sokáig, mert a polgári iskolátokat egyesítettké a román liceullal s különbözőzeti vizsgát kellett letenned. Most azonban kipótólod a mulasztást, annál is inkább, mert az iskolában sem-

mit sem tanultok magyarul. Örvendek az örömednek s ebben az örömben lesz még részed, csak irogass nekem, s ha nem válaszolok külön minden leveledre, amikor csak lehet, irok én neked külön is. Annak is örvendek, hogy Lajos bátyáddal sokat versengtek azon, melyik olvassa el hamarabb az ujságot, mert ez arra vall, hogy szeretik a Cimborát. Sőt nem csak ti, hanem szeretik szüleitek is, mert ők is olvassák. Igazad van abban, hogy mindenhez erős akarat kell, lia megvan ez benned, nem kell félned a sok tanulnivalótól. — **Hoffmann Tibor, Kolozsvár.** Az idén franciául, németül és románul tanultok, de románul, azt irod, perfektül tudsz, s hiszed, hogy megbirod tanulni a másik két nyelvet is. Magam is hiszem, de örömmel látom, hogy a magyart sem hanyagolod el: otthon gyakorolod magadat ehben, olvasod a magyar mesés könyveket meg a Cimborát. Ezt még anyukád is el szokta olvasni. Kíváncsi, hogy juttass időt a magyar olvasás és írásra, bár elismerem, nem oly könnyen juttathatsz időt erre, ha reggel 8—12-ig és délután 2—7-ig vagy iskolában. Azt irod, a multkor látad Gárdi kirakatában az arcképemet s kérdeid, vajjon fogod-e látni nagyapót életben is? Ez könnyen megtörténhetik, hisz évenként kétszer-háromszor megfordulok Kolozsvárt, s ha így sem láthatnál, remélem, teljesül a vágyad: amikor nagy fiu leszel, meglátogatsz majd Kisbaconban. — **Berezky András, Egrestő.** A kertben voltál, s akkor vitte levelezőlapomat hozzád a nagynéni és te messziről megérezted, hogy az én leveleimet hozza. Hát ez az a bizonyos hatodik érzék, mert sok mindent megérez az ember előre. Erre magamnak is számtalan csudás esetem van. Az általad leirt természeti tüneményt magam is láttam egyszer az ősz folyamán; nevezetesen vörös felhők voltak körös-körül az égen. Ennél azonban fontosabb az, hogy karácsonyi történetet írtál, amelyen „végigvonul a béke”. S megjegyzed: „jól esik irni ilyenről, ebben a torzszalkodó világban.” Bizony, édes fiam, szebb dolgot nem művelhetsz, mintha mindég és mindenütt a szeretet és a békét hirdeted, s azt szolgálod majd a tolladdal is. — **Teleki Palika, Brassó.** Még csak első elemista vagy s máris ujságot szerkesztesz, amelynek Brassói Ifjúság a címe, s amelyet egyedül te magad írsz és rajzolsz tele. El is küldted nekem a második évfolyam első számát s el kell ismernem, hogy te különb szerkesztő vagy, mint nagyapó, mert te egymagad csinálod az ujságot, irod is, rajzolsz is, nagyapó szegény pedig kénytelen másokkal rajzoltatni, minthogy a rajzban egész életében gyenge volt. Képzelem, milyen boldog az édesapád, aki szerkesztő és meseíró egy személyben, hogy maholnap felváltod őt ebben a szép munkában. — **Ujfalussy Irén,**

Megfeledezteél arról, hol kelt a leveled. Pótold következő leveledben. Egyik rejtvényed sorra kerül. — **Borsoss Samuka, Nagyilonda.** Most találkozzom először a neveddel, levelet is várok hát tőled, nemcsak megfejtést. Arra azonban már most figyelmeztetek, hogy nagyobb betűkkel írd, mert különben ugy elaprózódik az írásod, hogy végül magad sem tudod elolvasni. — **Weinberger Duci, Gyergyóalfalu.** Válaszoltam én a te leveledre, s azt hiszem, már olvastad is a választ. Remélem, megkaptad a nyert könyvet is. — **Glück Imre, Szatmár.** Minthogy te csakugyan egyike vagy a legszorgalmasabb levélíróknak, megérdemled, hogy időnként külön levelet is írjak neked. S irok is én, amennyire az időm engedi. — **Palágyi testvérek, Szatmár.** A rejtvényekből válogatok, de levelet is várok tőletek. — **Farkas Ilonka, Hegyközpályi.** Ha rád mosolygott a szerencse, meg is kell kapnod a könyvet. Remélem, már rég meg is kaptad. — **Szöke Juci, Brassó.** Arra igazán nem volt időm, hogy meglátogassalak, mert hisz mindössze egy napot voltam Brassóban s egyetlen látogatásra sem jutott időm. Sok unokám eljött a Vigadóba este, ahol felolvastam, sajnálom, hogy te is nem jöttél el, mert a zsebemben volt a könyv, hogy átadjam neked. — **Szöke Piri, Brassó.** Te is írsz, bár beteg vagy, ha röviden is. Kívánom, hogy muljon el a betegséged, hogy mennél több és mennél hosszabb leveleket írhasz nagyapónak. — **Debreczeni Pál, Szatmár.** Jók a rejtvényeid, várom leveledet. — **Dubb Árpád, Székelyudvarhely.** Röviden, de igen ügyesen leírod, hogy mit tapasztaltál a nyáron a homorodú és a szovátai fürdőben. Szovátán a közös fürdőben megtanultál uszói tutajokkal uszni, elsőrendű zenét hallgattál, fenyves levegőt szívtál, nagy közönséget láttál, csak éppen nagyapó hiányzott, akivel bujócskát játszottál volna a tóban. Végül még azt is tapasztaltad, hogy sok öreg ember ott megfiatalodott, s játszottak a fürdőben. No, majd, ha megöregszem, én is odamegyek megfiatalodni. A kiadóbácsinak írtam, hogy küldje meg neked a nyert könyvet. Remélem, már meg is kaptad régen. Neked pedig azt üzenem, tanulj szorgalmasan, hogy apukád vegyen autót, s ha neked első dolgod lesz nagyapót meglátogatni, biztosíthatlak téged arról, hogy nagy szeretettel fogad majd nagyanyó téged.

FEJTŐRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is fogosít!
A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő 60. nap végén közlöm!
A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

A NOVEMBER HAVI REJTVÉNYEK MEGFEJTÉSE:

43. szám. Számrejtvény: Arany János. Szótalány: Hétfő. Névrejtvény: Kolozsvár. Pótlórejtvény: Fekete Gyémántok. (Jókai regénye.)

44. szám. Pótlórejtvény: Vitéz Dobó István. Névrejtvény: Shakespeare.

45. szám. Pótlórejtvény: Kaas Ivor. Névrejtvény: Rákóczi Ferenc.

MEGFEJTETTÉK:

Keresztes Lajos, Haller Olga, Nagy János, Horváth Sári, Róth László és Imre, Szentpéteri testvérek, Szőke Juci és Piri, Csonka Irén, Beretzky András, Kacsó Gázsika, Muzsi Márta, Kilešnyi László, Hermann Tibor, Németh László, Mednyánszky Pista és Béci, Salamon Irén, Némegy Loncika, Szabó Ákos és Ősike, Bocz Károly és Margit, Goldner Rózi, Farkas Ilonka, Szilágyi Piri, Szőke Juci és Piri, Stein Ica, Szentpétery testvérek, Polónyi Gizi, Beretzky András, Kepes Kára, Dominits Mimi, Szőke Béla, Wolf Márta, Antal Ilonka, Novák Béla és Laci, Bajkán László, Karakas Pityu, Debreczeni Pál, Minier Tibor, Jakabovits Klárka, Stark Jolán, Uglesity Olga, Horváth Sárika, Fekete Mihály, Veress István és Pál, Serester Anna, Farkas Ilonka, Ortutay Angyalka, Elemérke és Béla, Palágyi Ferkó és Béla, Farkas Ilonka, Weinberger Duci, Barry Böske, Dubb Árpád, Borsos Samuka, Heller Olga.

A megfejtők között tizenkét könyvet sorsoltunk ki, s Tökmag öfelsége Elek nagyapó kalapjából a következők: nevét huzta ki: Bary Böske, Kolozsvár: Beretzky András, Egrestő: Palágyi Ferkó és Béla, Szatmár, Bocz Károly és Margit, Brassó: Jakabovits Klárka, Érmihályfalva; Antal Ilonka, Élesd; Polónyi Gizi, Losoncz; Keresztes Lajos, Nagyszében; Uglesity Olga, Magyarpécska; Salamon Irén, Fiafalva, Udvarhely megye, Kacsó Gázsika, Nyárádselye; Fekete Mihály, Beszterce.

PÓTLÓREJTVÉNY.

Beküldte: Dominits Mimi.

— ál	— ándor
— rnyó	— mor
— avasz	— agy
— z	— ió
— ém	— Hó
— ván	— óka

Egy nagy költő neve.

SZÁMREJTVÉNY.

Beküldte: Péterfy Emike.

- 1, 21, 20, 14, 21. Gyerekek játszanak vele.
  - 4, 5, 21. Leánynév.
  - 6, 7, 4, 22. Kártékony házi állat.
  - 16, 29, 22. Eső után van.
  - 9, 27, 18, 8, 21. Házi állat.
  - 2, 9, 2. Gazdasági számszám.
  - 11, 25, 5, 10, 30, 24. Férfinév.
  - 13, 4, 7. Télen lesz
  - 12, 22. Tanult ember más neve.
  - 6, 26, 11, 2, 22. Isten legkiválóbb teremtménye.
  - 17, 16, 24, 25, 22. Kocsis kezében van.
  15. Magánhangzó.
  19. Mássalhangzó az abc végéről.
- Tompá Mihály egyik költeményének a címe.

NÉVREJTVÉNY.

Beküldte: Benedek Edith.

ENDRE, ELVIRA, SIMON, VILMA, GABRIEL, ÁKOS, RÓZA, SARIKA.

A kezdőbetűk helyesen összerakva egy erdélyi város nevét adják.

CIMBORA szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bajánii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bajánii-Mare (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék-megye). E címre küldendők a „Cimbora” részére szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Szatmár) Str. Mircea cel Mare 3.
 A kiadóhivatalhoz küldendők a „Cimbora” előfizetési bejelentései és díjai.

Laptulajdonos: Szabadsajtó-könyvnyomda és Lapkiadó
 Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.